

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

Ve KAMER

A R R E S T

nr. 240.861 van 1 maart 2018

A. 222.648/V-1968

In zake:

- 1. de gemeente Riemst,**
 - 2. SMETS Erwin,**
 - 3. BLEYS Wim,**
 - 4. BRACKEZ Jeroen,**
- allen bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Luc Misson en
Aurélie Kettels
kantoor houdend te 4020 Luik
rue de Pitteurs 41
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het Waalse Gewest, vertegenwoordigd
door zijn regering,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bénédicte Hendrickx
kantoor houdend te 1180 Brussel
Nieuwenhovestraat 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen:

- 1. de provincie Limburg,**
- 2. de naamloze vennootschap ELICIO,**
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Benjamin Reuliaux
kantoor houdend te 1380 Lasne
chaussée de Louvain 431F
bij wie woonplaats wordt gekozen
- 3. de gemeente Bitsingen,**
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-Marc Rigaux
kantoor houdend te 4000 Luik
boulevard d'Avroy 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

Bij een verzoekschrift ingediend op 19 juni 2017 vorderen de gemeente Riemst, Erwin Smets, Wim Bleys en Jeroen Brackez enerzijds de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit dat op 19 april 2017 ondertekend is door de minister van Leefmilieu, Ruimtelijke Ordening, Mobiliteit en Vervoer en Dierenwelzijn, houdende de toekenning aan de nv ELICIO van een “permis unique” voor de plaatsing en exploitatie van een windmolenpark met negen windmolens op percelen gelegen rue Joseph Duchateau te 4690 Bitsingen en anderzijds de nietigverklaring van dat besluit.

II. Rechtspleging

Bij verzoekschriften van 6 juli, 1 en 2 augustus 2017 vragen de provincie Limburg, de naamloze vennootschap ELICIO en de gemeente Bitsingen om in het geding te mogen tussenkomen.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en het administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Denis Delvax heeft op grond van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State een verslag opgemaakt.

Bij een beschikking van 16 november 2017 is de zaak vastgesteld op de terechtzitting van 16 januari 2018 en van het verslag is aan de partijen kennis gegeven.

Staatsraad Luc Cambier heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Vincent Letellier die *loco* advocaten Luc Misson en Aurélie Kettels voor de verzoekende partijen verschijnt, advocaat Yvan Tournay die *loco* advocaat Bénédicte Hendrickx voor de verwerende partij verschijnt, advocaat Benjamin Reuliaux, die voor de tweede tussenkomende partij verschijnt, en advocaat Jean-Marc Rigaux, die voor de derde tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord.

Eerste auditeur Denis Delvax heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen betreffende het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

1. Op 29 april 2016 dient de tweede tussenkomende partij een aanvraag voor een “permis unique” in met het oog op de bouw en de exploitatie van negen windmolens, met een totaal vermogen van maximaal 22,5 MW, de aanleg van een inkoopstation, toegangswegen en montageplaatsen, alsook het leggen van elektrische kabels op het grondgebied van de gemeente Bitsingen.

Bij die aanvraag is een milieu-effectstudie gevoegd die uitgevoerd is door het studiebureau CSD Ingénieurs+.

2. Op 23 mei 2016 verstrekt de verwerende partij een bewijs van ontvangst van het volledige dossier.

3. Op 2 juni 2016 bezorgt Elia haar aanbevelingen met betrekking tot de bouw van windmolens in de nabijheid van haar installaties, waaronder de hoogspanningsleidingen voor het vervoer van elektriciteit.

4. Er worden verschillende bezwaren ingediend tijdens het openbaar onderzoek dat tussen 3 juni en 4 juli 2016 plaatsvindt in de gemeenten Bitsingen, Juprelle en Oupeye en in de stad Wezet.

5. Op 10 juni 2016 brengt Belgocontrol een positief advies uit met betrekking tot het project, voor zover zijn Nederlandse tegenhanger van dat project op de hoogte wordt gebracht.

6. Op 16 juni 2016 formuleert de *cellule Bruit* van de *direction de la Prévention des pollutions* een gunstig advies met betrekking tot de vergunningsaanvraag op twee voorwaarden, namelijk dat er voorzien wordt in een follow-up van de geluidshinder om aldus te kunnen nagaan of de exploitatievoorwaarden in acht genomen worden en dat het geluidsniveau van de windmolens beperkt wordt door middel van afremming.

7. Op 16 juni 2016 brengt de *commission consultative communale d'aménagement du territoire et de mobilité* (CCATM) van de stad Wezet een voorwaardelijk positief advies uit met betrekking de vergunningsaanvraag.

8. Op 17 juni 2016 laat het agentschap Natuur en Bos van het Vlaamse Gewest weten dat het project in strijd is met de wetgeving inzake beschermde

habitats, dat het over onvoldoende informatie beschikt om te oordelen over de aantasting van de speciale beschermingszone ‘Plateau van Caestert met hellingbossen en mergelgrotten’ en dat de vergunning derhalve gelet op het voorzorgsbeginsel en op artikel 36ter, § 4, van het Vlaams decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu geweigerd moet worden.

9. Op 23 juni 2016 verstrekt de *direction du Développement rural* een gunstig advies met betrekking tot de vergunningsaanvraag.

10. Op 29 juni 2016 verstrekt de CCATM van de gemeente Bitsingen een gunstig advies met betrekking tot de vergunningsaanvraag.

11. Op 30 juni 2016 verstrekt de *commission régionale d'aménagement du territoire* (CRAT) een ongunstig advies met betrekking tot de opportuniteit van het project, wegens de visuele impact ervan, die nog versterkt wordt door andere windmolenparkprojecten en wegens de impact ervan op het leefmilieu, alsook een gunstig advies met betrekking tot de kwaliteit van de milieu-effectstudie.

12. Op 1 juli 2016 verstrekt het *département de la Nature et des Forêts* (DNF) van het Waalse Gewest een voorwaardelijk gunstig advies met betrekking tot de vergunningsaanvraag. Die voorwaarden hebben enerzijds betrekking op de bouwfase en anderzijds op de exploitatiefase. De voorwaarden die opgelegd worden met betrekking tot de exploitatiefase zijn bedoeld om het vogel- en vleermuizenbestand te beschermen.

13. Op 1 juli 2016 brengt de provincie Limburg de gemeente Bitsingen op de hoogte van haar bezwaar tegen het project om de reden dat de plaats waar het windmolenpark zou komen een open gebied is zonder obstakels (openruimtegebied/openfield).

14. Op 4 juli 2016 verstrekt het gemeentecollege van de stad Wezet een voorwaardelijk gunstig advies met betrekking tot het ontwerp.

15. Op 4 juli 2016 laat het directoraat-generaal Luchtvaart (DLGV) aan de verwerende partij weten geen bezwaren te hebben tegen het project wat het luchtverkeer betreft en de Nederlandse luchtvaartautoriteit te zullen inlichten.

16. Op 4 juli 2016 verstrekt de CCATM van de gemeente Oupeye een gunstig advies met betrekking tot de vergunningsaanvraag.

17. Op 6 juli 2016 laat het gemeentecollege van Juprelle weten dat het geen bezwaar heeft tegen het project.

18. Op 11 juli 2016 verstrekt het gemeentecollege van de gemeente Bitsingen een voorwaardelijk gunstig advies met betrekking tot de vergunningsaanvraag.

19. Op 11 juli 2016 verstrekt de vzw Natagora een ongunstig advies met betrekking tot het project op de grond dat dit het vleermuizenbestand zou aantasten en vraagt zij om van het project af te zien.

20. Op 13 juli 2016 verzoekt het departement Ruimte Vlaanderen van het Vlaamse Gewest om op de hoogte gehouden te worden van elk project dat een weerslag zou kunnen hebben op zijn grondgebied.

21. Op 14 juli 2016 verstrekt het schepencollege van de gemeente Riemst een ongunstig advies met betrekking tot de vergunningsaanvraag.

22. Op 15 juli 2016 verstrekt de *conseil wallon de l'environnement pour le développement durable* (CWEDD) zijn advies met betrekking tot de vergunningsaanvraag.

Dat advies is gunstig wat betreft de kwaliteit van de milieu-effectstudie. De CWEDD merkt op dat in die studie de gegevens vermeld staan die nodig zijn voor de besluitneming, dat ze wat drie zaken betreft vollediger had mogen zijn en dat het onderzoek goed gestructureerd is.

Dat advies is ongunstig wat betreft de vraag of het project uit milieuoogpunt wel wenselijk is, gelet op de mogelijke aantasting van het vleermuizenbestand, aangezien de nesten van de vleermuizen zich in de buurt van de vestigingslocatie bevinden.

Dat advies bevat nog verschillende andere opmerkingen.

23. Op 19 juli 2016 verstrekt de Vlaamse minister van Milieu een ongunstig advies over het project.

24. Op 21 juli 2016 laat het ministerie van Infrastructuur en Milieu van Nederland weten dat het bezwaar heeft tegen het project omdat het zou leiden tot een beperking van de exploitatiemogelijkheden van de luchthaven van Maastricht.

25. Op 16 september 2016 besluiten de gemachtigde ambtenaar en de technisch ambtenaar om de termijn voor de overhandiging van het syntheseverslag te verlengen met dertig dagen.

26. Op 9 november 2016 besluiten de technisch ambtenaar en de gemachtigde ambtenaar om de “permis unique” waarom verzocht is toe te kennen onder verschillende voorwaarden.

Aan deze beslissing is een *erratum* toegevoegd wat de maximumhoogte van twee windmolens betreft.

27. Tegen die vergunning zijn verschillende beroepen ingesteld bij de diensten van de verwerende partij, onder meer door de verzoekende partijen.

28. Op 20 januari 2017 stelt de *cellule Bruit* van de *direction de la Prévention des pollutions* dat de argumenten die aangevoerd worden in de verzoekschriften niet van die aard zijn dat deze het oorspronkelijk uitgebrachte advies op de helling zetten.

29. Op 3 februari 2017 besluiten de gemachtigde ambtenaar en de technisch ambtenaar om de termijn voor de overhandiging van het syntheseverslag te verlengen met dertig dagen.

30. Op 22 februari 2017 verklaart de DLGV dat de argumenten inzake de exploitatie van de luchthaven van Maastricht die in het kader van een beroep werden aangevoerd niet kloppen.

31. Op 8 maart 2017 handhaaft het *département de la Nature et des Forêts* zijn oorspronkelijk uitgebrachte voorwaardelijk gunstig advies.

32. Op 17 maart 2017 overleggen de technisch ambtenaar en de gemachtigde ambtenaar hun syntheseverslag en hun voorstel van beslissing.

In dat syntheseverslag wordt geconcludeerd dat het beroep niet ontvankelijk is, in zoverre het ingesteld is door de Belgische provincie Limburg en de Nederlandse provincie Limburg. Voorts wordt beslist tot het toekennen van de “permis unique” die evenwel gewijzigd is ten opzichte van de vergunning die in eerste instantie werd toegekend, meer bepaald wat het beheer van de geluidshinder betreft.

33. Op 19 april 2017 wordt de “permis unique” toegekend door de Waalse minister van Leefmilieu, Ruimtelijke Ordening, Mobiliteit en Vervoer en Dierenwelzijn.

Dat is de handeling die in deze zaak bestreden wordt. Er lopen ook verschillende andere beroepen tot nietigverklaring tegen die handeling.

Het bestreden besluit is met een brief van 19 april 2017 bezorgd aan de belanghebbenden.

IV. Ontvankelijkheid en gebruik van de talen voor de Raad van State

De artikelen 64 tot 66 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, luiden als volgt:

“ Art. 64. De partijen die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gebruiken voor hun akten en verklaringen de taal welke hun opgelegd is door die wetgeving in hun binnendiensten.

Evenwel in de gevallen bedoeld bij de artikelen 60 en 61, 4°, gebruiken zij de taal opgelegd aan de organen van de Raad van State.

Art. 65. Nietig is ieder verzoekschrift dat en iedere memorie die door een aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen partij aan de Raad van State is gericht in een andere taal dan die haar bij die wetgeving is opgelegd.

De nietigheid wordt ambtshalve uitgesproken.

De nietige akte stuit echter de termijnen van de verjaring en van de procedure; deze termijnen lopen niet gedurende de instantie.

Art. 66. De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

Zo nodig, en inzonderheid op verzoek van een der partijen, wordt beroep gedaan op een vertaler; de kosten van vertaling zijn ten laste van de Staat.

[...]”.

De eerste verzoekende partij alsook de eerste en de derde tussenkomende partij zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken en moeten hun verzoekschrift dus stellen in de taal waarvan hun het gebruik in hun binnendiensten is opgelegd.

Krachtens de artikelen 10 en 33 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966, is die taal het Nederlands voor de eerste verzoekende partij en de eerste tussenkomende partij, en het Frans voor de derde tussenkomende partij.

De eerste en de derde tussenkomende partij hebben hun verzoekschrift tot tussenkomst op regelmatige wijze respectievelijk in het Nederlands en in het Frans opgesteld.

De eerste verzoekende partij, die het Nederlands moet gebruiken, heeft haar verzoekschrift in het Frans gesteld. Dat procedurestuk is dus nietig.

In zoverre de vordering strekt tot zowel de schorsing als de nietigverklaring, is ze derhalve onontvankelijk wat de eerste verzoekende partij betreft.

V. Tussenkomen

De tweede tussenkomen partij is houder van de bestreden vergunning. Zij heeft er bijgevolg belang bij om tussen te komen in de procedure.

De eerste en de derde tussenkomen partij willen de argumentatie van de verzoekende partijen kracht bijzetten. In hun hoedanigheid van overheid die belast is met respectievelijk de goede provinciale en gemeentelijke ruimtelijke ordening, hebben zij er belang bij om tussen te komen in deze zaak, gelet op het feit dat het perceel waar het project ontwikkeld zal worden heel dicht bij het grondgebied ligt waarvoor zij verantwoordelijk zijn.

In deze fase van de procedure dienen de verzoeken tot tussenkomst dan ook ingewilligd te worden.

VI. Schorsingsvoorwaarden

Overeenkomstig artikel 17, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moeten voor de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurlijke beslissing twee voorwaarden vervuld zijn: de zaak is te spoedeisend voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en er wordt minstens één ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de beslissing *prima facie* kan verantwoorden.

VII. Uiteenzetting van de spoedeisendheid

Standpunt van verzoekende partijen

De verzoekende partijen stellen dat zij door de bouw en de exploitatie van de windmolens een aanzienlijk nadeel zullen ondervinden; dat de tweede, de derde en de vierde verzoekende partij vanaf hun eigendom rechtstreeks uitkijken op het park; dat het een openruimtegebied en ongerept landschap betreft; dat de visuele impact van het project volgens de CRAT onaanvaardbaar is; dat het om een ernstig nadeel gaat; dat hun huizen dreigen te verzakken vanwege de aard van de bodem (verschillende onderaardse gangen in de streek) en vanwege de trillingen die door de windmolens worden veroorzaakt; dat dit risico in de milieueffectstudie niet aan bod is gekomen; dat het risico op verzakking ook geldt voor de wegen die door de eerste verzoekende partij worden beheerd; dat het nadeel des te ernstiger is doordat geen rekening is gehouden met een aantal belangrijke aspecten van de grote landschaps- en erfgoedwaarde; dat de kwaliteit van de fauna en flora door het project wordt

bedreigd; dat de CWEDD erop heeft gewezen dat de milieueffectstudie leemtes vertoont in verband met de bescherming van de fauna en flora; dat zij aanzienlijke geluidshinder zullen ondervinden en dat uit het tweede en het derde middel blijkt dat de gegevens waarop de bestreden handeling steunt om de werkelijke impact te beoordelen die de verzoekende partijen zullen ondervinden niet correct, toereikend en adequaat zijn; dat niet is aangetoond dat de normen van de sector zijn voorafgegaan door een milieueffectbeoordeling die ertoe strekt die normen technisch en wetenschappelijk te rechtvaardigen; dat het milieueffectonderzoek aantoont dat de maximumgrenzen vastgesteld in de sectorvoorwaarden bereikt zijn; dat de effectstudie voorts leemtes en onjuistheden bevat; dat is aangetoond dat het lawaai van de windmolens bij een gelijk geluidsniveau storender is voor de particulier dan het lawaai van andere installaties, waarmee in de effectstudie of in de bestreden handeling helemaal geen rekening is gehouden; dat de windmolens een impact op hun gezondheid zullen hebben; dat een afstand van 625 meter volgens de bestreden handeling zal volstaan opdat de grenswaarden zowel overdag als 's nachts niet zullen worden overschreden; dat die afstand echter te klein is om de geluids- en visuele impact en de impact op de gezondheid van de bewoners naar behoren te kunnen verminderen; dat een dergelijke impact uit verschillende wetenschappelijke rapporten blijkt; dat een Britse studie stelt dat moet worden voorzien in een afstand van ten minste 1,6 kilometer tussen woningen en windmolens; dat een andere studie aantoont dat het geluid van windmolens in de loop van de nacht versterkt wordt en dat een verband tussen dat geluid en de verstoring van de slaap medisch bewezen is; dat een andere studie besluit dat een afstand van 1,5 kilometer moet worden gehandhaafd tussen woningen en windmolens; dat volgens een andere studie elke installatie van windmolens van 2,5 MW of meer op minder dan 2 kilometer van woningen moet worden geschorst; dat een arts het heeft over het windmolensyndroom, veroorzaakt door de lagefrequentiegeluiden, en een afstand van ten minste 2,4 kilometer tussen windmolens en woningen aanbeveelt; dat een studie de aandacht vestigt op stress bij de omwonenden van windmolens en een afstand aanbeveelt van 2 kilometer voor windmolens van 2 MW of meer; dat een studie de impact aantoont van het geluid van windmolens tijdens de nacht; dat het argument dat er geen gezondheidsproblematiek zou bestaan doordat de dichtstbijzijnde woningen op 625 meter afstand liggen, betwistbaar is en wetenschappelijk wordt ontkend; dat een afstand van ten minste 1,5 kilometer moet worden gehandhaafd; dat het risico op schade aan de gezondheid van de omwonenden ernstig en moeilijk te herstellen is; dat de bestreden handeling niet naar die studies verwijst en zich tot een enkel rapport beperkt; dat het project in de installatie- en de exploitatiefase een wezenlijke impact zal hebben op de gezondheid van de omwonenden, in het bijzonder gelet op de onmiddellijke nabijheid van het woongebied; dat de visuele overlast voortvloeit uit de slagschaduw teweeggebracht doordat de wieken voor de lichtbron draaien; dat die overlast tot hoofdpijn en concentratiestoornissen leidt; dat die gegevens onvoldoende zijn onderzocht in de milieueffectstudie en dat het bouwterrein geluidsoverlast zal meebrengen aangezien zware werkzaamheden in een rotsachtige ondergrond moeten worden uitgevoerd.

Beoordeling

Luidens artikel 17, § 1, tweede lid, 1°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling enkel bevolen worden indien de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring. Artikel 8, eerste lid, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State schrijft voor dat het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting van de feiten bevat die volgens de verzoeker de spoedeisendheid van het bevelen van de gevraagde schorsing of voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

De spoedeisendheid kan niet gemotiveerd worden met de loutere omstandigheid dat een uitspraak ten gronde pas in een min of meer verre toekomst zal worden gedaan. De procedure tot nietigverklaring en de concrete en volledige uitoefening van de rechten van de partijen vergt immers een zekere tijd. De spoedeisendheid kan slechts erkend worden wanneer de verzoekende partij aantoonst dat aan de uitvoering van de bestreden handeling dermate ernstige nadelen verbonden zijn dat het onaanvaardbaar zou zijn dat die zich voordoen in afwachting van de afloop van de procedure ten gronde.

De verzoekende partij moet in haar verzoekschrift tot schorsing in de uiteenzetting van de feiten die de spoedeisendheid verantwoorden, concreet aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als ze niet geschorst wordt, in de loop van het geding tot nietigverklaring voldoende ernstige nadelen tot gevolg kan hebben. Die spoedeisendheid kan niet worden aangetoond met een louter theoretische uiteenzetting of louter door precedentes aan te halen of nog met algemene beschouwingen, maar daartoe moeten de precieze feitelijke elementen worden uiteengezet op grond waarvan de concrete risico's kunnen worden ingeschat die de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen inhouden voor de verzoekende partij. Ten slotte mag de Raad van State enkel rekening houden met de elementen die in het verzoekschrift tot schorsing aangevoerd zijn.

De verzoekende partijen halen als reden voor de spoedeisendheid de impact aan van het project op esthetisch vlak, de veiligheidsrisico's, de aantasting van de fauna en de flora, de geluidshinder, de impact op de gezondheid, de visuele hinder en de hinder die veroorzaakt wordt door de bouwplaats.

Impact op esthetisch vlak

Er wordt niet betwist dat op de locatie waar het project zou komen, geen enkele bijzondere erfgoedbeschermingsmaatregel van toepassing is. Die locatie is

inderdaad een groot openruimtegebied (openfield), wat een reden zou kunnen zijn om er niet aan te raken. De loutere aantasting ervan vormt op zich geen ernstige schade die de spoedeisendheid aantoonst. Voorts voeren de verzoekende partijen niet het minste concrete gegeven aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat het zicht dat zij vanuit hun woonplaats op de op te richten windmolens zouden hebben, een ernstige schade zou vormen. Het eerste aspect van de schade is bijgevolg niet bewezen.

Risico voor de stabiliteit van de gebouwen

De verzoekende partijen voeren geen enkel enigszins concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat de infrasone trillingen die opgewekt worden door de windmolens, risico's zouden inhouden voor de stabiliteit van bepaalde gebouwen. Het feit dat de diensten van de eerste verzoekende partij geweigerd hebben bepaalde vergunningen te verstrekken voor projecten op percelen waaronder zich groeven bevinden, maakt hier niets uit, aangezien het *in casu* niet de bedoeling is om de windmolens boven ondergrondse gangen te bouwen. Voorts tonen de verzoekende partijen niet aan dat er een verband zou bestaan tussen de risico's op instabiliteit van de bodem en de infrasone trillingen die de windmolens opwekken. Tot slot blijkt zowel uit de milieueffectstudie als uit de bestreden handeling dat er geen geologische aanwijzing is die pleit tegen het aanleggen van een windmolenpark op die locatie. Het tweede aspect van de schade kan bijgevolg niet als bewezen worden beschouwd.

Aantasting van de fauna en flora

De aantasting van de fauna en de flora die de verzoekende partijen aangevoerd hebben, kan niet in aanmerking genomen worden. De bestreden handeling bevat een zeer omstandige motivering met betrekking tot die kwestie en legt exploitatievoorwaarden op die overeenstemmen met de voorwaarden die voorgeschreven zijn door het *département de la Nature et des Forêts*, dat bijzonder bekwaam lijkt om de maatregelen te bepalen die nodig zijn voor het in stand houden van de soorten. Punt 2 van de bijzondere voorwaarden, met als titel 'Conservation de la nature', bevat aldus 13 artikelen waarin die voorwaarden vastgesteld worden. Het derde aspect van de schade is niet bewezen.

Geluidshinder

De bestreden handeling bevat een omstandige motivering met betrekking tot die kwestie en legt de vergunninghouder daadwerkelijk een groot aantal voorwaarden op teneinde de eerbiediging van de sectorale of de algemene geluidsnormen te verzekeren. De verzoekende partijen tonen wat dat betreft niet aan dat de eerbiediging van die normen voor hen geen aanvaardbaar geluidsniveau kan waarborgen. Punt 9 van de bijzondere voorwaarden, met als titel 'Gestion des

nuisances sonores', bevat 10 artikelen waarbij die voorwaarden vastgesteld worden. De door de verzoekers aangevoerde geluidsoverlast is derhalve niet aangetoond.

Aantasting van de gezondheid van de buurtbewoners

Wat de gevolgen betreft die de exploitatie van de windmolens zou kunnen hebben voor de gezondheid van de verzoekende partijen, worden in de milieueffectstudie de relevant geachte factoren onderzocht teneinde na te gaan welke gevolgen het windmolenpark zou hebben voor de gezondheid. De steller van de studie analyseert daarin het fenomeen van de slagschaduw en de problematiek van de infrasone trillingen en lage frequenties en van de elektromagnetische golven, en heeft beschouwd dat deze het project niet in de weg staan, mits een mechanisme geplaatst wordt waarmee de windmolens 1, 2, 3, 4 en 5 stilgelegd kunnen worden indien herhaaldelijk problemen met slagschaduw zouden worden vastgesteld.

In casu moet worden opgemerkt dat de bestreden handeling, die gemotiveerd is wat betreft de kwestie van de slagschaduw, de infrasone trillingen en lage frequenties en de elektromagnetische vervuiling, als bijzondere voorwaarde nr. 10 met als titel 'Phénomènes d'ombrage stroboscopique' het plaatsen van een specifieke module oplegt waarmee de windmolens 1, 2, 3, 4 en 5 stilgelegd kunnen worden om dat fenomeen te beperken tot 30 uur/jaar en 30 minuten/dag voor elke woning.

Het vijfde aspect van de schade is bijgevolg niet bewezen.

Visuele hinder

Om de redenen die hiervóór reeds uiteengezet zijn met betrekking tot het eerste en het vijfde aspect van de schade, moet worden besloten dat het zesde element, dat de visuele hinder betreft, niet opgaat.

Hinder door de bouwplaats

De hinder die door de bouwplaats veroorzaakt wordt, is tijdelijk en de verzoekende partijen brengen geen concreet gegeven bij op grond waarvan geoordeeld kan worden dat die voldoende ernstig is om te rechtvaardigen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling geschorst wordt.

Het zevende aspect van de schade is bijgevolg ook niet bewezen.

Aangezien geen spoedeisendheid is aangetoond, ontbreekt één van de voorwaarden vervat in artikel 17, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de

bestreden beslissing te gelasten, zodat de vordering tot schorsing verworpen moet worden.

**OM DIE REDENEN,
BESLIST DE RAAD VAN STATE:**

Artikel 1.

Het enig verzoekschrift is nietig wat de gemeente Riemst betreft.

Artikel 2.

De verzoeken tot tussenkomst ingediend door de provincie Limburg, de naamloze vennootschap ELICIO en de gemeente Bitsingen worden in het administratief kort geding ingewilligd.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 4.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting van de Ve kamer, rechtsprekend in kort geding, op één maart tweeduizend achttien, door:

Geert VAN HAEGENDOREN,	kamervoorzitter,
Pascale VANDERNACHT,	staatsraad,
Luc CAMBIER,	staatsraad,
bijgestaan door:	
Gregory DELANNAY,	hoofdgriffier.
De Hoofdgriffier,	De Voorzitter,

Gregory DELANNAY.

Geert VAN HAEGENDOREN.